

عنوان مقاله:

تبیین مفهوم ولایت مطلقه فقیه در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

فصلنامه اندیشه سیاسی در اسلام، دوره 5، شماره 20 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

ابراهیم رستمی - استادیار گروه معارف اسلامی، دانشگاه علوم پزشکی شیراز، شیراز، ایران

خلاصه مقاله:

تبیین مفاهیم مندرج در نظریات علمی یکی از ضروری ترین مباحث پژوهشی است، زیرا تلقی صحیح و شفاف نظریه در گروی فهم درست مفاهیم است لذا نوشتار حاضر در پی تبیین مبادی تصویری نظریه «ولایت مطلقه فقیه» در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران است. نظریه ولایت مطلقه فقیه، هم از بُعد اعتقادی و هم از جهت مشروعیت نظام جمهوری اسلامی ایران دارای جایگاه ویژه ای است. از این رو با رویکرد توصیفی - تحلیلی، سه مفهوم «ولایت»، «مطلقه» و «فقیه» به دقت مورد بررسی قرار گرفته است. از جمله نتایج این پژوهش آن است که: مفهوم «ولایت» آنگونه که برخی از منتقدان ولایت سیاسی فقیه پنداشته اند؛ صرفاً به معنای قیومیت و محجوریت نبوده بلکه در بردارنده معنای مدیریت اجتماعی، اداره حکومت و زمامداری است و در ادامه بیان شده است که، مقصود از «مطلقه»، شمول و مطلق بودن نسبی است، در مقابل سایر ولایت‌هایی که جهت خاصی در آنها لحاظ شده و محدوده خاصی دارند و اینکه شعاع ولایت مطلقه، مربوط به شؤون عامه و مصالح امت است، که خود تقیید در عین اطلاق است

کلمات کلیدی:

ولایت مطلقه فقیه، قانون اساسی، جمهوری اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1146462>

